

Yaz Dostum

Yayın Yönetmeni

Mümine KEÇECİ

Editörler

Mümine KEÇECİ - Yasemin ÖZER ÖZDEMİR

Eser Seçimi

Erhan ÇAĞLAYAN - Erkan HUBUP

Mümine KEÇECİ - Yasemin ÖZER ÖZDEMİR

Gürkan GÖKBULAK - Semra ŞENER ÖZKAN

Serkan ÇETİN - Emel SÖNMEZ

Bursa-2019

Bu kitabın yayın hakları **İsmail Kadriye Solakoğulları Ortaokuluna** aittir. İzinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

YAZ DOSTUM

Kaknüs kuşunun hikâyesini duymayanınız, okumayanınız var mıdır bilmiyorum. Kaknüs kuşu Hindistan'da yaşadığına inanılan, upuzun gagasında yüz adet delik bulunan ve her birinden farklı nağme dökülen esrarengiz bir kuştur. Kaknüs kuşu ömrünün son deminde son kez yanık yanık öterken var gücüyle kanatlarını çırpır. Kanatlarından çıkan bir kıvılcımla yuvası tutuşup kendisiyle birlikte yanmaya başlar. Son kıvılcım tam sönecekken kendi küllerinden yeni bir Kaknüs kuşu doğar. Yok olup gitmesine göz yumamayacağımız; hayallerimizi, umutlarımızı sevdalarımızı ve özlemlerimizi anlatan sözlerimizi Kaknüs kuşu edasıyla son bir çırpınıyla yazıya dökerek onları farklı nağmelerle yepyeni bir kimliğe büründürmenin adıdır yazı.

Minik yüreklerinden taşan duygularını alıp avuçlarına, kalemnin gücüyle birleştiren, sözlerin büyüsyyle büyüyen söz ehli yavrularımızın kalemlerine güç diliyor, satır ve dizelerinin arasına gizlenmiş hislerinin peşine düşmekten onur duyuyoruz. Hepinizin kalemine sağlık minik yazar ve şairlerimiz. Siz hep yazın... **İsmail Kadriye Solakoğulları** ailesi olarak kitabımızın ismine ithafen bir kez daha gür bir sesle diyoruz ki "Yaz Dostum" haydi dostça yaz...

Osman BÜYÜKKAL

Okul Müdürü

YAZMAK ÖZGÜRLÜKTÜR

Bazen bir cümle, bir dize yazarsınız da dakikalarca konuşarak anlatamayacağınız duygularınızı bir çırpıda kağıda dökmenin inanılmaz ferahlığıyla ruhunuzun özgürlüğe uçuşunu izlersiniz ya, işte bu genç şair ve yazarlarımız da öyle özgürleşmek için yazdılar. Hayallerini, umutlarını, kederlerini ve rüyasını gördükleri aydınlık düşlerini yazdılar. Minik yüreklerinde kocaman bir sevgi besleyerek günlerce ve gecelerce yazdılar. Sandığa kaldırılmış anılar, tozlu raflarda unutulmuş kitaplar sadece gözlerden değil gönüllerden de nasıl uzak oluyorsa söylenememiş, yarım kalmış duygular nasıl yitiveriyorsa aniden işte öyle, düşleri ve umutları uçup gitmesin diye yazdılar.

Yazdıklarını kağıda değil de gönüllere yazmak umuduyla yazdılar. Gönül imbiğinden süzülen her bir sözcüğü yüreklerimize cümle cümle, sözcük sözcük ve de harf harf yazdılar.

Bu kitabın her sayfasında gönül aynanıza yansıyacak nice güzellikleri kaçırmamak için hayatı sessize alın ve kendinizi genç şair ve yazarlarımızın hayal dünyasına bırakın...

Türkçe Zümresi

MÜSTAKBEL ŞAİRLER

Yalan Mıydı	6
Bir Kadın Düşün	8
Ben Ağlarsam	9
Gül Ve Geç	10
Ya Sen Olmasaydın	11
Atalarsözü	12
Anadolu Kuşu	13
Sanat Ve Hayat	14
Savaşta Çocuk Olmak	16
Seni Gidi Matematik	18
Çocukluğunu Yaşa	20
Bir Düş Kuruyorum	21
Çocukluk	22
Enerji Tasarrufu	23
Yaşasın Kar Ve Kış	24
Renkli Hayallerin Olsun	25
Anadolu	26
Çanakkale	28
Şanlı Çanakkale	29
Bir Destandır Çanakkale	30
Mehmetçik	32
Çanakkale Savaşı	34
Mehmetçik Diyor Ki	36

MÜSTAKBEL YAZARLAR

Savaş Günlüğü	40
Balığın Hikâyesi	43
Köpeğim	44
Çılgın Bir Gün	46
Mimi	48
Bebeklik	50
Gizemli Ada	52
Nereye Baksam Onu Göreceğim	55
Minik Kedi	56
Ne Güzeldir Eline Kalem Almak	58
Temmuz'un Rüzgâr'ı	60
Kırmızı Kar Yağıyor	62
Ayın Hikâyesi	64
İşte Azim Ve Çalışma	65
Gençler Ne İster?	66
Arkadaşlık Bağı	68
Balıkesir	70
Yalnızlık	73
Hâlâ Sıcakken Tenimiz	74
En İyi Arkadaşlar	76
Bizi Biz Yapan	79
Serçe İle Karga	80
Bu Vatan	83
Zamane Büyükleri	84
Kızlar Aya Giderse	87
Büyük Macera	91

Hayallerini

Umutlarını

Kederlerini

Aydınlık Düşlerini

Yazdılar...

Müstakbel Şairler

Azize Nihal ÖZKONUK 7-C

YALAN MIYDI

Yalan mıydı

Değildi

Sevilmeyen bir kalptim ben

Ben olduğum için mi sevilmezdim acaba

Özlemle bakardım

Özlerdim, özlenmek umuduyla

Yalan mıydı

Değildi

Özlemim
Geçmeyen saatler gibiydi
Soğuk bir kış gününde
Sonsuz bir karanlıkta
Pembe burnu üşümüş
Kardan adam gibiydi.
Yalan mıydı
Değildi
Sevgi, özlem, mutluluk
Belki sevmek gibiydi
Yalan mıydı
Değildi
Haykırdım saatlerce
Ağladım için için
Anlamadım ben niçin
Tarifini bilmediğim duyguların içinde
Ağladım saatlerce
Oysa duyan olmadı
Yalan mıydı
Değildi

Ceylin MUTLU 8-B

BİR KADIN DÜŞÜN

Bir kadın düşün, narin ellerinde sakladığı nasırlardır
Bir kadın düşün, teri kurumamış asırlardır
Bir kadın düşün, içinde gizli ne mutluluklar vardır
Öylesine çalışkan öylesine huzurlu bir kadın

Bir kadın düşün, beyaz elbisesi altındaki kırk kalbini
Bazen umursamaz kendini hesapsızca verir sevgisini
Öylesine üzölmüş öylesine vefakâr bir kadın

Bir kadın düşün, hayatını çocuğuna adanmış
Kararan dünyasını toz pembeye boyamış
Öylesine her şeyinden vazgeçmiş bir kadın

Bir kadın düşün, yaşadığı yere ışık saçan
O gülünce yüzünde rengarenk güller açan
Gelecekte umudu daha parlak güneşten
Öylesine güzel öylesine mutlu bir kadın

BEN AĞLARSAM

Gökyüzü kararmış
Martılar ürkmüş kaçıyor
Hüzünlü bir yağmur var akşamlarda
Sanki hiç güneş doğmayacakmış gibi
Sanki bıraksalar hep ağlayacakmış gibi
Ağlayamam
Eğer ben ağlarsam onlar yanar
Üzülürler için için

Eğer ben ağlarsam
Yüreğim susmaz
Eğer ben ağlarsam
Yer ağlar gök ağlar
Bulut ağlar rüzgar ağlar
Eğer ben ağlarsam
Herkes ağlar

Buğra ÇALIM 7-C

GÜL ve GEÇ

Yansımalarda kayboluyorum bazen
Karıştırıyorum yansımasını gerçeğiyle
Çoğumuz da böyle yapmıyor muyuz zaten
Benliğimizden çıkıp bir yerlerde
Olmadığımız yansımalara kapılıyoruz muyuz

Herkes bir yere yetişmeye çalışıyor
Şehirlerin, bu devasa binaların
Yalnız sokaklarında kayboluyorum.
Anlamıyorum, anlayamıyorum bir türlü
insanlar nereye yetişmeye çalışıyor böyle
Hepimiz aynı yere gitmiyor muyuz?
Biraz erken ya da biraz geç
Hayattan çok anlam bekleme
Sadece gül ve geç...

Deniz ÖZDEMİR 8-E

YA SEN OLMASAYDIN

Sen olmasaydın
Kimin için dolacaktı bu gözler
Sen olmasaydın
Kimin için dökülecekti bu sözler

Sen olmasaydın
Nasıl fark edecektim gökyüzünün rengini
Sen olmasaydın
Ne için atacaktı kalbim

Sen olmasaydın
Kime yazacaktım bu şiiri
Kimin için açacaktı bu güller
Ne için ağrıyacaktı sol yanımla
Sen olmasaydın

ATALARSÖZÜ

Buğday başağının altın sarısı
Meşe ağacının serin gölgesi
Sevgi saygı Anadolu simgesi
Biz atalarımızdan böyle öğrendik

Derviş olur ova bayır gezeriz
Yunus gibi türlü nağme dizeriz
Tüm canları ayırt etmez severiz
Biz atalarımızdan böyle öğrendik

Doğru öğüt başımızın tacıdır
Dostun söylediği söz bazen acıdır
Ayrı gayrı yok, herkes ya kardeş ya bacıdır
Biz atalarımızdan böyle öğrendik

Buğra der ki sev insanın hasını
Sen sirkeyle değil de balla doldur tasını
Kardeşinle paylaş gel ekmeğini aşını
Biz atalarımızdan böyle öğrendik

ANADOLU KUŞU

Uçan kuşa sordum bugün
Anadolu'yu bilir misin
Nasıl bilmem Anadolu'yu
Mavi mavi denizleri
Yeşil yeşil ovaları
Karlı karlı şu dağları
Nam salmıştır tüm dünyaya

Bir köy vardır bilir misin
Mavi suları geçince
Sıradağların ardında
Nasıl bilmem oraları
Buğdayları ekin verir
Tarlalarda sarı sarı

Peki ya insanlarını
Onları da bilir misin
Nasıl bilmem ben onları
Bir ozan türkü tutturur
Bir çocuk gülümser bana
Sevgi dolu gözleriyle
Nasıl bilmem ben onları

Beril DERE 8-E

SANAT ve HAYAT

Elbette insanlık sanatla gelişecek

Sanat sahibi insan olmaktır

Bu dünyada en zor iş

Bir sanatçı olmaktır

Her yer nakışlanıp güzelleşiyor

 st ne bir ince kalem değince

Bir anda tüm hayat renkleniyor

Haydi biz de renklendirelim

Çünkü hayat boyanıyor

Etrafı çizdim bazen, sildim boyadım
Kendime renkli bir hayat yaptım
Tek bir fırçayla ne menekşeler
Ne güzel güller açtırdım

Bütün gezegenleri görünmez kalemle çizdim
Samanyolu'na güneşle ışık tuttum
Bir kalem bir fırça ve bir tuvalle
Yepyeni bir hayat başlattım işte

Hayatın içine baktım fark ettim
Masmavi göklerden sular akıttım
O yemyeşil çayırları ormanları dağları
Tek tek ilmek ilmek nakış nakış işledim

Hilal Beyza PENBEGÜL 7-B

SAVAŞTA ÇOCUK OLMAK

Sen savaşta çocuk olmak nedir bilir misin

Savaşta çocuk olmak

Bir gece yarısı

Seni ürküten silah sesleri ile yatağından kalkmaktır

Sabah uyandığında artık çocuk olduğunu unutmaktır

Savaşa giden babanı dönecek ümidiyle uğurlamaktır

Savaşta çocuk olmak
Zaten birkaç tane olan oyuncuğunu
Uzaklarda kalan evinde bırakmaktır
Annenin elini sıkıca tutup bilmediğin yollara düşmek
Eski ve yırtık botlarıyla sınırlardan geçmektir

Savaşta çocuk olmak
Daha önce görmediğin insanlarla
Aynı kederi ve aynı ekmeği paylaşmaktır
Artık konuşmaya gücün kalmadığında
Gözyaşlarıyla derdini anlatmaktır
Ve savaşta çocuk olmak
Her şey bir gün düzelecek ümidiyle
Hayaller kurarken uykuya dalmaktır

Betül İLHAN 8-B

SENİ GİDİ MATEMATİK

İnternette rahat rahat dolaşırken
Rahatım kaçtı aklıma sen geldin
Hep mi böyle huzursuz edeceksin
Seni gidi matematik seni

Arkadaşlarım çalışır önümde
Ben bakarım yere göğ
Ne çok kafa yordum be
Seni gidi matematik seni

Anlamam seni sevenleri
Yapamam o zor testleri
Karekökü kim, niye bulmuş ki
Seni gidi matematik seni

Masum bir sayısalcıydım ilkokulda
Kesinlikle sözelciyim şu anda
Kendimi kaybettim bu uğurda
Seni gidi matematik seni

Test çözerken bir yanlış daha
Hayallerim size elveda
Bilinmeyen değer senin olsun
Bitirdin beni matematik

X artık lütfen büyüsün
Kendi problemini kendi çözsün
Y'yi yalnız bırak da üzölsün
Bay bay sana matematik

ÇOCUKLUĞUNU YAŞA

Uçurtmanı uçur sen havada
Çocukluğunu yaşa doya doya
Deli gibi oyna kırdan bayırda
Mutlu olmayı unutma çocuk

Bırak zaman yavaş aksın
Hayatın en mutlu çağındasın
Ailenin kanatsız meleğisin
Mutlu olmayı unutma çocuk

Oyuncak araban kirli olsa da
Eski elbisenin rengi solsa da
Ayakkabına kumlar dolsa da
Mutlu olmayı unutma çocuk

Sevinçle dolu yaşa her anı
Bir kuşun ötüşünde yakala zamanı
Sonra düşünürsün hayat kaygısını
Mutlu olmayı unutma çocuk

Melike UZUNOĞLU 6-B

BİR DÜŞ KURUYORUM

Bir düş kuruyorum, sevgi dolu sıcacık
Hayallerin gerçeğe döndüğü bir dünyada
Kin ve nefretten savaştan çok uzakta
Çocukların oyun oynadığı yemyeşil bir diyarda

Bir düş kuruyorum, çocuklar yarınlardan umutlu
Yalansız bir dünyada insanlar kardeşçesine
Tüm canlılar dostluk ve barış içinde mutlu
Günler güneşten parlak, geceler aydan kutlu

Yalnız iyilik için yarışılan dünyamda
Kötülüğün adını bile anan yok orada
Çocuklar güven içinde dolaşüyor sokaklarda
Bir düş kuruyorum, geleceğimiz aydınlık yarınlarda

Zeynep Ecem BAĞGÜL 5-D

ÇOCUKLUK

Biz de çocuktuk
Oynardık ebelemece, saklambaç
Topaç seksek çelik çomak
Ne güzeldi çocuk olmak

Oynamak suç değil
Eğlen istediğin kadar
Sakın şunu unutma
Başarı çalıştığın kadar

Öğretmenlerini dinle
Sakın onları üzme
Çalış, öğren, bilgi edin
Asla tembellik etme

Ali Hamza KARABAĞ 6-C

ENERJİ TASARRUFU

En büyük sorunumuz boşa giden enerji
Enerjiyle çalışır bütün teknoloji
Yapılmazsa eğer enerji tasarrufu
Ne yazık ki gider tüm emekler boşa

Tasarruf demek değildir sadece para
Başka türleri de vardır onlarca
Bunlardan biri de enerji tasarrufu
Yapılmazsa gider tüm emekler boşa

Eğer gerekiyorsa beş yerine üç lamba
İki tanesini kullanma
Sakin bol ışığa aldanma
Yoksa gider tüm emekler boşa

YAŞASIN KAR VE KIŞ

Hoş geldin kış, sefalar getirdin kar kardeş
Önce havalar soğur yavaş yavaş
Sonra ise arabalar, yollar, ağaçlar
Her yer karla buzla kaplanır
Herkes kartopu oynar neşeyle
Kimi kızaklarla kayar yollarda
Kimi yağın karı izler pencereden
Kardanadam yaparız biz çocuklar bahçede
Gözünü kömürden, burnunu havuçtan
Bir de şapka taktık mı neredeyse tamam
Boynuna bir atkı takarak
Etrafında kar topu oynarız koşarak
Gülücükler saçarız her tarafa
Sonra bahçeden geliriz eve
Koşarız kaloriferlerin önüne
Isınırız ve hemen ineriz yine bahçeye
Karda kaybolmak için
Kara doymak için

RENKLİ HAYALLERİN OLSUN

Hayat bir ınar olsun
Hayallerinse bir su
Çınarın büyümesine
Yardımcı olsun bu su

Hayat bir orman olsun
Say ki sen bu ormanın
İçinde kaybolmuşsun
Hayalinse pusula
Sonra yolu bulmuşsun

Hayat denen eşmede
Hayaller sucu olsun
Bu güzel hayallerin
Güzel sonucu olsun

Neyi hayal ettiysen
Güzel ve iyi olan
Hayatı anlamlandıran
Tüm renkli hayallerin
Sonunda gerçek olsun

Melisa BELHAN 6-E

ANADOLU

Anadolu'dur bizim yurdumuz
Cennet bahçesidir dört bir yanı
Her tarafında güzellikler saklı,
Anadolu'dur bizim yurdumuz

Seni sevmeyen Türk olur mu
Doğal güzelliklerine doyulur mu
Sensiz vatan, vatan olur mu
Anadolu'dur bizim yurdumuz

Anadolu sevgisi sarmış bedenimizi
Dünyaları verseler değişmem sana
Memleketim, vatanım, toprağım
Anadolu'dur bizim yurdumuz

Her şehrinde güzellikler saklı
Meyvesi, sebzesi, bağı, bahçesi
Tarihi eserlerle dolu
Anadolu'dur bizim yurdumuz

Güler yüzlü insanlarıyla
Neşe saçan çocuklarıyla
Vatansever genci, yaşlısıyla
Anadolu'dur bizim yurdumuz

Oğuzhan AKAY 5-G

ÇANAKKALE

Sene 1915 ve aylardan Mart'tı
Mevsim kış, hava ayaz, rüzgar sertti
Yer Gelibolu, Conkbayırı, Anafartalar
Türk'e karşı toplanmıştı tüm cihan
Geçit verir mi sandınız onca kahraman

Çanakkale'm gözyaşım, şerefim, imanım
Bir asırlık kahramanlık destanım
Seninle yeniden can buldu vatanım
Bağrında yatar onca kahramanım

Allah'ın ipine sımsıkı sarılmış onca nefer
Vatan millet uğruna korkusuzca cenk eder
Kol gider, baş gider, az ötede can gider
Tek vatan gitmez, gidemez Çanakkale

A. Efe KARAARSLAN 6-C

ŞANLI ÇANAKKALE

Bu milletin tek bir yürek olduğu
Her bir karış toprağında kutlu bir şehidin yattığı
Her zerresi bin şehidin al kanıyla sulanmış
Bir zafer Çanakkale

Okuldaki gençlerin daha mezun olmadan
Cephelere gittiği
Genç, yaşlı, kadın, erkek herkesin can verdiği
Bir zafer Çanakkale

Ateş almaz tüfeklerle
Patlamaz toprakla
Binbir yokluk içinde imanla kazanılan
Bir destan Çanakkale

Zehra Mina BAYA 6-C

BİR DESTANDIR ÇANAKKALE

Bu güzel vatan için düşman
Çok uğraştı aylarca
Geçemedi Çanakkale'yi
Geçemedi Marmara'dan

Düşman zordu
Ama yenilmez değildi
Geçilemez olan tek şey
Zorlu Çanakkale'ydi

Yüz binlerce asker
Kara yerde yatıyor
Vatanın kalbi bugün
Çanakkale'de atıyor
Bak ortalık kan gölü
Her yer şehit ve ölü

Orada savaşan erler
Ya şehit ya gaziyiz derler
Tek yürek, omuz omuza
Destan yazdılar Çanakkale'de

Cepheye mermi taşıyan analar
Yavrusu bir elinde
Mermi öbür elinde
Acısı da umudu da yüreğinde
Yürüdüler günlerce gecelerce

Eslem UYAR 8-F

MEHMETÇİK

Vatanına siper ettiğın gövden
Feragat ettiğın her gün her gecen
Alnından damlayan her damla terin
Destan oldu bak ardından Mehmetçik

Karda kışta hem soğukta sıcakta
Nice çetin sarp dağların başında
Yüreğın evinde gözün namluda
Sensin bu vatanın şanı Mehmetçik

Şehadetle kavrulan kutlu ruhun
Tüm cihana korku salar sükutun
Gözü kara ve şefkatli tutumun
Mazlumlara umut oldu Mehmetçik

Bastığım topraksın, aldığım hava
Şehitlerden emanetsin sen bana
Ellerim semada dua okuyor sana
Gökkubbeyi titretensin Mehmetçik

Şimdi yerin iki metre altına sığıdı bedenin
Dudaklarından düşen her şehadet kefenin
Uğruna şehit düştüğün memleketin
Bizlere emanet olsun Mehmetçik

Ahmet Lütfü ELÜSTÜ 6-C

ÇANAKKALE SAVAŞI

18 Mart 1915`te
Şanlı tarih yazıldı
Acımasız düşmanlar
Bu topraktan kazındı

Genç bir komutan vardı
Mustafa Kemal adı
Zekiceydi planı
Yurdumuzu kurtardı

Halk bir oldu, bütün oldu
Seyit Onbaşı sırladı topu
Kahraman Türk ordusu
Düşmanı alnından vurdu

Nusret Mayın Gemisi
Bıraktı mayınları
Kırmızıya boyandı
Çanakkale Boğazı

Binlerce şehit verdik bu vatanın uğruna
Bu güzel yurt kalsın diye yarına
Akan her bir evladın kanı
Feda olsun bu cennet vatana

Nisa KAYA 8-B

MEHMETÇİK DİYOR Kİ

Seviyorum demek yetmez
Herkes duysun şehitler ölmez
Dünyaları versen bir vatan etmez
Mehmetçik diyor ki Çanakkale geçilmez

Anadolu'da herkes savaşçı
Bütün anaların gözleri yaşlı
Düşmanlar engin denizi aştı
Mehmetçik sel olup dağlardan taşıtı
Mehmetçik diyor ki Çanakkale geçilmez

Analar babalar yarenler ağlıyor
Şehitlerin acısı yürekleri dağlıyor
Kutlu asker düşmanını bağlıyor
Mehmetçik diyor ki Çanakkale geçilmez

Koparken o büyük zelzele
Askerimiz düşmanı serdi yere
Ay yıldızımızı astı göklere
Mehmetçik diyor ki Çanakkale geçilmez

Gemiler silahlar hepsi oldu heba
Vatan için canımız olsun feda
Şehitler son kez etti veda
Mehmetçik diyor ki Çanakkale geçilmez

Seni Seven Varsa Kıymetin Vardır...

Müstakbel Yazarlar

Ayşe Naz TÜRE 7-B

SAVAŞ GÜNLÜĞÜ

10 Mart 1921, Perşembe

Uzun zamandır cephedeyim. Buraya geldiğimden beri çok kilo verdim. Bugün kahvaltıda sadece bir dilim ekmek verdiler. Savaşta çok bitkin düşmüş bir asker gördüm, ekmeğimi ona verdim. Karnım çok aç. Bu akşam yemek çıkmayacak. Karnım aç olmasına aç ama bu pek önemli değil. Sadece kızımın kokusunu merak ediyorum. İki gün sonra kırkinci gününü dolduracak. Daha bir kere yüzünü göremedim. Acaba bana benziyor mu? Evimi, ailemi özledim. Eşim gülümsediğinde ortaya çıkan

inci dişlerine hasretim. Anamın çok hastalandığını, yataklara düştüğünü, adımlı sayıkladığını duydum. Yarınki meydan muharebesinden sağ çıkamazsam, sevdiklerimi bir daha göremeyeceğimden korkuyorum. Gökyüzüne baktığımda toz duman görüyorum. Ayaklarımın dibine baktığımda gözleri cennete bakan şehit arkadaşlarımı görüyorum. Her yerde kan var... Her gün gördüğümüz bu manzara karşısında aramızda dayanamayanlarımız var. Bize güç kuvvet ver Allah'ım, amansız düşmanı yur-dumuzdan atalım, sılaya kavuşalım.

11 Mart 1921, Cuma

Bugünkü meydan muharebesinde çocukluk arkadaşım Fuat şehit oldu. Daha sabah eve döneceğimizin hayalini kuruyorduk. Olur da düşman galip gelirse bunca şehidin hesabını nasıl vereceğiz? Etrafta bomba, silah sesi duymaktan beter duruma düştük. Cephanemiz de azaldı. Mustafa Kemal Paşa, daha bir inançla silahlarımızı za asılmamız gerektiğini söylüyor, bize güç veriyor. Cep-hede her gün sayılamayacak kadar şehidimizi defnediyoruz. Her an sıra bize gelebilir. Biz bunun bilincindeyiz. Daha ne kadar dayanabiliriz bilmiyorum. Dayanacak ne gücümüz kaldı ne de cephanemiz... Lakin bunların hepsi hürriyetimiz için... Eğer vatan düşman zulmünden kurtulacaksa bin kere de olsa yine cepheye gitmeye hazırım, hazırız. Hepsi gelecek neslimizin selameti için. Bizim zaten neredeyse tüm ömrümüz savaşta, yoksullukta geçti. Gözümüzü açtığımızdan beri savaşın içindeyiz.

Ancak gelecek nesiller bu durumun içine düşmemeli. Onlar esarettten kurtulmalı, vatani düşman çizmesine ezdirmemeli. Her zaman vatani, hürriyeti ve istiklali için can vermeye hazır olmalı. Bağımsızlık mücadelemiz gelecek nesillere ışık olmalı. Biz cephede düşman karşısında göğüs göğüse savaşıırken güçlü durabiliyorsak bu inanç sayesinde. Kendi kendimize bunları düşündükçe silahlarımızı daha sıkı sarılıyoruz. Hücum ederken korkusuz bir aslan gibi saldırıyoruz. Peki korkmuyor muyuz? Elbette korkuyoruz. Lakin ölmekten değil, kurtuluş harbini kazanamamaktan korkuyoruz. Kendimizi yüreklendirmek için bayrağımıza bakıyor, bu bayrağın dalgalanması için korkumuzu yeniyor, mücadeleye devam ediyoruz. Arkadaşlarımızı toprağın altına gömerken üzülmüyor muyuz? Tabii ki üzülmüyoruz. Her bir canla beraber bizim de bir parçamız giriyor toprağa. O zaman tesellimizi Türk olmanın gururunda buluyoruz, imanımızda buluyoruz çünkü damarımızdaki kan mertçe akıyor. Her hücumdan önce ailemiz aklımıza geliyor. Çünkü harpten sağ çıkmamız mucize. Ailemizi bir daha göremeyebiliriz. Her seferinde daha çok canımız yanıyor. Dayanma gücümüz azalıyor. Biz yine vazgeçmiyoruz. İşte, bu Türk olmanın verdiği kudrettir. Yüzbaşımız beni yanına çağırıyor. Şimdilik gitmem gerekiyor...

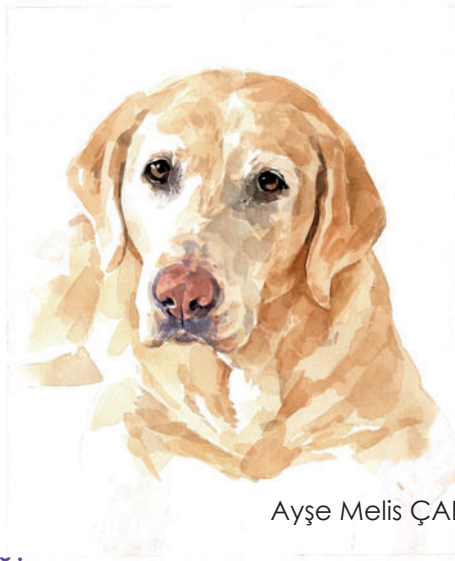
Zeynep Ecem BAĞGÜL 5-D

BALIĞIN HİKÂYESİ

Merhaba! Ben bir balığım. Koca göldeki neredeyse tek balık... Neden diye sorarsanız tabii ki su kirliliğinden...

İnsanlardan bazıları bütün okyanuslara, denizlere, göllere ve diğer güzelim sulara çöp, fabrika atığı ve petrol gibi zararlı maddeleri bırakıp gidiyor. İnsanların böyle yapması yüzünden ailem, arkadaşlarım, akrabalarım ve diğer balıklar öldü. Sadece üç dört balık kaldık. Bu bizim için çok kötü bir duygu. Keşke insanlar bizi anlasa, bizim yaşadığımız zorlukları düşünüp bu güzelim suları kirlletmeseler ama nerede o günler... Eminim bizi anlayabilseler bize yardım edecek bir sürü insan olacaktır. Bunu biliyorum çünkü birkaç sene önce küçük teknelerle insanlar suların yüzeyindeki atıkları toplamışlardı. O an çok mutlu olmuştuk. O günü özlemle hatırlıyorum.

İnanıyorum ki bu zamanlar da geçecek, eski güzel ve temiz günlere kavuşacağız!

Ayşe Melis ÇAKIR 5-D

KÖPEĞİM

Bizim mahallemizde çok çeşitli hayvanlar var. Kediler, köpekler, kuşlar ve herkesin düşman olduğu fareler. Benim de bir köpeğim vardı ama apartmanda yaşadığımız için onu evde besleyemezdim. Bunun için o, apartmanın bahçesindeki kulübesinde yaşıyordu. Onunla ilgilenmek çok hoşuma gidiyordu. Ne zaman evde yemek artsa onun kulübesine götürürdüm. Sadece ben değil ailem de onu çok seviyordu. Okuldayken bile sık sık aklıma gelirdi. Onunla oynamak için bir an önce bitiş zili için çalmasını beklerdim. Eve döndüğümde beni görür görmez mutlulukla üzerime atlardı. O günler daima özlemle andığım çok mutlu günlerdi.

Ne yazık ki köpeğim öldü. Hem de mahallemizdeki yaramaz çocuklar yüzünden...

Köpeğimin ölümüne sebep olan çocuklardan biri mahallemize ilk geldiğinde benim okuluma kaydolunca bizim sınıfa düşmüştü. Onun iyi biri olduğunu düşünerek hemen onunla tanıştım. Fakat o kavgacı biriydi. Hatta ben onun okuldaki ilk günü olduğu için böyle garip davrandığını düşünüp onu savunmaya çalışmıştım. Ne yazık ki onu evime davet etmiştim. Apartmanın önüne geldiğimizde beni gören köpeğim çok mutlu olmuş ve oynamak için üzerime atlamıştı. Yanımda arkadaşım olduğu için fazla oyalanmadan eve çıkmıştık. Ödevlerimizi yapmış, bir süre de oyuncaklarımla oynadıktan sonra onu uğurlamıştım. Nerden bilirdim iyi niyetle yaklaştığım arkadaşımın böyle kötü bir olaya sebep olacağını.

Birkaç gün sonra köpeğimizi ölü bulduk. Neler hissettiğimi, nasıl üzüldüğümü, ne kadar çok ağladığımı anlatamam. Köpeğimin ardından bir hafta yas tuttum. Evime davet ettiğim çocuğun da içinde bulunduğu bir grubun köpeğimin ölümüne neden olduklarını bir süre sonra öğrendim.

Bu acı olaydan sonra, köpeğimin anısına fırsat buldukça farklı yerlere hayvanlar için mama ve su bırakmaya çalışıyorum. Kim bilir, köpeğim bulunduğu yerden arkadaşları için yaptığım iyiliği izliyor ve bana gülümsüyordur.

Naz SEZER 5-E

ÇILGIN BİR GÜN

Merhaba. Ben Deniz, bugün size arkadaşım Oya ile başımızı nasıl bir derde soktuğumuzu anlatmayı planlıyorum. Zamanımız kısıtlı bu yüzden hemen başlıyorum.

Günlerden cumaydı, hava çok sıcaktı, okulun son günü karne alacaktık. Karnemizi alınca Oya ile birlikte bize gitmeye karar verdik.

Eve vardığımızda annem ve babam, bizi ödüllendirmek için sahildeki sinemaya götürmeye karar verdiler. Onlar bilet almaya gidince biz de hiç büyümeyen küçük kedimizle evde kaldık. Misafir odasındaki büyük halının üstüne oyuncakları yaydım, oynamaya başladık. Oya su içmek için mutfığa gidecekti ki bir oyuncak arabamın üstüne bastı, dengesini kaybedince koltukta bizi izleyen kedinin üstüne tam düşecekken kedi bir anda sıçrayıp salondaki çok nadir, antika porselen vazomuzu kırdı. Korkudan ne yapacağımızı bilemedik. Kırıkları bir poşete doldurup yanımıza aldık.

Şimdi ne yapacaktık? Evdeki çöp kutusuna atsaydık kesin annem görürdü. Bunun için poşeti Oya'nın çantasına saklayarak sahile gittik. Hay aksi, babamlar bile almışlar bize doğru geliyorlardı. Mecburen sinemaya gittik. Komşumuz Ayşe teyze de oradaydı. Salon karanlık olmasına rağmen onun sürekli yandan bize baktığını hissediyordum. Sanırım Ayşe teyzenin annemin vazosunda gözü vardı. Sinemada ara verilince hızla oradan uzaklaştık ama Ayşe teyze bir gölge gibi bizi izliyordu. Sahilde ilk bulduğumuz تنها yerde poşeti denize boşalttık. O sırada Ayşe teyze de geldi, tabi eksik kalır mı bi şeyden? Ne yaptığımızı sordu. Olayları anlattık. Birden Ayşe teyze cebinden bir telsiz çıkarıp "Hedef yok edilmiş. Alabileceğimiz hiçbir şey kalmadı." dedi. Meğer Ayşe teyze eski bir ajanmış. Bize robot bir kedi vermiş ve vazoyu evden çıkarmak için bilerek kırdırmış. Çünkü vazunun içinde yıllardır kayıp olan bir hazinenin haritası çiziliymiş. Ayşe teyze geldiği gibi gitti, o günden sonra bir daha da onu göremedik.

Bu sırada anne ve babam da olay yerine gelmişti bile. Tabii ki olayları anlatmak biraz zor oldu. Çünkü bize daha önce vazunun olduğu odada oynamayın demişlerdi. Oysa biz notlarımız yüksek olduğu için bunu hak ettiğimizi düşünmüştük. Bu bize ders oldu. Bir daha anne babamızdan izinsiz hiçbir şey yapmadık. Yapsaydık başımıza neler gelirdi kim bilir.

Ayşe Melis ÇAKIR 5-D

Teneffüs zili çalmıştı. Sinan tek başına bahçeye çıktı. Bahçede gezinirken yerde bir saat gördü. Saat çok güzeldi, onu eline aldı. Çevresine baktı, kimsecikler yoktu, fazla inceleyemeden saati cebine koydu ve oradan uzaklaştı. Doğruca sınıfına gitti, sırasına oturdu ve hiç kimseye bir şey söylemedi. Öğretmen geldi ve ders başladı. Bu sırada sınıfın kapısı çaldı, bir çocuk ağlayarak sınıfa girdi. “Babamın hediye ettiği saatimi kaybettim bulan var mı?” diye sordu. Sinan çok heyecanlanmıştı, ne yapacağını bilemedi. Başını öne eğdi ve çocuğun gitmesini bekledi. Çocuk geldiği gibi ağlayarak sınıftan çıkıp gitti.

Çıkış zili çalınca Sinan toplanıp heyecanla evine gitti, saati çantasından çıkarıp baktı. Aaa, bu saat kırkmış, pili de yok, üstüne üstlük de çakma! Nasıl görememişim? Ben de şöyle kaliteli bir saat sanmıştım. Ne yapayım ben bunu şimdi, diye düşündü. “Tüh, tüh, tüh...” diye mırıldandı. “Sinirciklerim bozuldu.” dedi. Ama babam bunu yaptırır, diye düşündü. “Peki nereden bulduğumu sorarsa? Kayıp kutusundaymış alan kimse yokmuş.” derim.

Ya inanmazlarsa? En iyisi Mimi'ye sorayım, diye düşündü, Sinan. Sonra da balkona çıkıp bağırmaya başladı.

“Mimii, Mimiiii!” Miskin miskin ağacın altında yatan Mimi, ne oldu der gibi kulak kabarttı. Kararlı bir ses tonuyla çabuk bizim eve gel diye bağırdı Sinan.

İsteksizce Sinan’ın yanına sokulan Mimi kuyruğunu sallayarak “Ne var Sinan önemli bir şey mi oldu?” Sinan bulduğu saati işaret ederek, “Bulduğum bu saati çok değerli sanmıştım.” dedi, biraz duraksadı.

Mimi kuyruğunu havaya dikerek “Öyle değil miymiş?” diye araya girdi.

Sinan kaşlarını çatarak, “Sus sözümü kesme! Bu saati okulda buldum saati kaybeden çocuk da geldi sınıfta ağladı, sızladı. Yarın okula götürüp bugün buldum deyip teslim etsem nasıl olur. Müdür belki beni ödüllendirir.”

Mimi, çok dürüst bir kedi idi, bu durumdan hoşlanmadığı yüzünden belliydi. Mimi şöyle dedi: “Olamaz böyle bir şey! Başkasının malına nasıl el koymayı düşünebilirsin? Hemen götürüp sahibine teslim edip yaptıklarından dolayı özür dilemelisin. Sen de geçen gün bizim bahçede en sevdiğin küçük arabayı kaybetmiştin. Hatırlasana, ne kadar üzümüştün, belki biri bulur da getirir diye beklemiştin uzun süre. Bu da mı sana ders olmadı. Şimdi cesur ol, git doğru olanı yap. Keşke senin arabayı bulan kişi de doğru olanı yapsaydı, değil mi?”

Mimi’nin söyledikleri Sinan’a çok dokundu. Gerçekten nasıl unutmuştu bunu. Mimi’nin dediklerini yapmaya karar verdi ve dürüstlüğü verdiği huzurla gece güzel bir uykuya daldı.

Ayşe Melis ÇAKIR 5-D

BEBEKLİK

Merhabalar, şimdi söylediklerime inanmayacaksınız belki ama hepsi doğru.

Bundan bir yıl önce bebekliğime dönüp çok bilgin bir bebek olmayı diledim. Dileğim gerçek oldu. Uyandı-
ğımda beşikteydim, üstümde pembe ayıcıklı badım ve bezim vardı. Sarıya çalan saçlarım yok denecek kadar azdı. Resmen keltoştum. Beşiğimde renkli bir çarşaf seriliydi. Beyaz renkli yastığımın üzerinde sarı, battaniyemde ise pembe ayıcıklar vardı. Çok kötü bir koku geliyordu burnuma. Bu koku da nereden geliyor, diye etrafıma bakındım. Derken odadaki şeyler dikkatimi çekmeye başladı. Burası benim odamdı, duvarlar ve perde lila idi. Komodinin üzerinde bir bebek için olduğunu düşündüğüm kremler, kolonyalar vardı. Oyuncaklar odanın her yerine dağılmış, oyuncak kutusu bir köşede bomboş

duruyordu. Annem geldi, büyük bir ihtimalle kokudan dolayı içimin çürümüş olduğunu düşündü. Beni aldı bez değiştirme masasında bezimi değiştirdi. Eldivenli, patikli bir kıyafet giydirip mutfağa götürdü sonra beni mama sandalyesine oturttu. Bee!! Önümde iğrenç bir mama vardı. Anneme mamayı beğenmediğimi, salça soslu makarne istediğimi söyledim, ağzı bir karış açık kaldı. Kulaklarına inanamıyordu. Kendine gelir gelmez bana çeşitli sorular sormaya başladı, birçoğunu doğru cevaplamıştım. Bu arada aramızdaki bütün konuşmaları kamera ile kaydetti ve beni evde unutup videolarımı babama ve arkadaşlarına göstermeye gitti. Tabii habercileri de aramayı ihmal etmemiş canım annem. Kısa bir süre sonra eve haberciler akın etti, artık beni bütün ülke tanımıştı. Ünlüydüm, daha ne isterdim ki? Herkes beni "bilgin bebek" diye çağırmaya başlamıştı. Bilgin bebekliğime uygun olsun diye bana kitaplarla dolu koca bir saray verdiler, her şey harikaydı.

Derken birden saray sallanmaya, kitaplar üzerime dökülmeye başladı. Gözlerimi açtığımda annemin beni uyandırmak için sarstığını anladım. Bana; "Haydi kızım kahvaltı hazır, okula geç kalacaksın." diyordu. Yorganı üstüme çektim rüyama kaldığım yerden devam etmek için, belli mi olur? Ne de olsa daha dünyaya açılmamıştım.

Cem MUNZUR 6-C

GİZEMLİ ADA

Ali sabah uyandığında her yer kapkaranlıktı. Dışarıda bardaktan boşanırcasına bir yağmur yağıyordu. Okul kıyafetlerini giyen Ali'yi babası okula bıraktı. Sıradan bir okul gününden sonra Ali önceden kararlaştırdıkları gibi arkadaşlarıyla birlikte ders çalışmak için eve geldi. Annesi; Zeynep, Mehmet ve Yağmur'a meyve suyu ikram etti. Onlar meyve sularını içerken Ali hemen odasına gitti. Sabahleyin biraz dağınık bıraktığı için hemen ortalığı toplamaya başladı. Bir süre sonra arkadaşlarına; "Haydi arkadaşlar, benim odama gelin!" diye seslendi. Herkes odaya geldi. Ali oyuncak dolu sepeti halının üzerine döktü. Ders çalışmadan önce biraz oynarsak daha iyi olur diye düşündü. Arkadaşlarıyla oynamaya başladı. Oyuncaklarının arasında daha önce hiç görmediği yıpranmış, üzerinde renkli taşlar olan küçük bir kitap gözüne

çarptı. Ali merakla kitabı açtı. Kitap açılır açılmaz gözleri kör edecek kadar güçlü beyaz bir ışık çıktı. Herkes ışıktan korunmak için elleriyle gözlerini kapattı. Işık bir anda kayboldu. Çocuklar gözlerini açtıklarında şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutacaklardı. Bir anda daha önce hiç gitmedikleri hilal biçiminde bir adanın kumsalında kendilerini bulmuşlardı. Arkalarında büyük yapraklı sık bir tropikal orman vardı. Kumsaldan karşıya baktıklarında adanın diğer ucu görünüyordu. Yağmur, eliyle az ötelerindeki bir taşı işaret ederek; "Arkadaşlar şuraya bakın, orada bir şey var, bir çantaya benziyor." dedi. Birlikte oraya koşuştular. Çantanın üstünde bir not vardı.

HEPİNİZ BU GİZEMLİ ADAYA HOŞ GELDİNİZ. BU ADAYI GEÇMEK İSTİYORSANIZ ADANIN DİĞER UCUNA GİTMENİZ LAZIM. BU ÇANTALARDA SİZE YETECEK KADAR SU VE YEMEK VAR. ADANIN DİĞER TARAFINDA BİR AYNA GÖRECEKSİNİZ. BU AYNA SİZİ EVİNİZE GÖTÜRECEK. BOL ŞANS!

Ali çantayı omzuna taktı ve; "Arkadaşlar, şaşkınlıkla vakit kaybedecek değiliz. Bu adadan kurtulmak zorundayız, hemen yola koyulalım. Kumsaldan yürüyelim. Hava kararmadan umarım karşı kıyıya ulaşırız." dedi. Bir süre yürüdüler, daha yolu yarılamadan hava kararmaya başladı. En önden yürüyen Zeynep, arkadaşlarına dönerek; "Bu adayı bilmiyoruz, yolumuza ne çıkacağına dair hiçbir fikrimiz yok, en iyisi burada mola verelim." dedi. Ali de Zeynep'e hak verdi: "Öyleyse arkadaşlar hemen görev dağılımı yapalım. Mehmet, sen odun top-

la. Yağmur, sen kuru yapraklardan getir. Zeynep, sen de ateş yak. Ben de çantadaki yiyecekleri çıkarıp hazırlayayım."

Herkes kendi görevi için dağıldı kısa süre sonra bir kayanın oyuğunda ateş yaktilar, bu ateşte yemek pişirip yedikten sonra da yattılar. Herkes sabah gün ışımadan ayaktaydı. İki saat durmadan yürüdüler sonra soluklanmak için bir ağacın dibine oturdular. Kendi aralarında konuşurlarken Mehmet gözlerini kısıtı, yüzünü güneşten korumak için elini şapka gibi alnına götürerek; "Arkadaşlar şurada bir şey parlıyor, siz de görüyor musunuz?" dedi. Yağmur heyecanla ayağa kalktı, "Evet ben de görüyorum. Ayna olabilir, haydi koşun arkadaşlar!" dedi.

Aynaya ulaşan çocuklar, aynanın içine girdiler. Gözlerini açtıklarında kendilerini evde buldular ve bütün bu olayların sadece beş dakika içinde gerçekleştiğini saatte baktıklarında anladılar. Çocuklar o kadar şaşırmıştı ki bir süre konuşamadılar. Birden aşağıdan gelen bir sesle irkildiler. Ali'nin annesi; "Ali, kek hazır, arkadaşlarını da al mutfağa gel!"

İrem ALBAY 6-E

NEREYE BAKSAM ONU GÖRECEĞİM

Siz Atatürk'ü gördünüz mü? Ben her gün görüyorum. Bindığım servisin camında gözlerini görüyorum. Yansıması bana bakıyor, gülümsüyor sanki. Bir çocuğun gülümsemesine gizleniyor bazen, bir öğretmenin sözlerine saklanıyor. Beni izliyor gölgemdeki bir ok gibi. Onu daha iyi görebilmek için belki düşmana kurşunun ilk sıkıldığı İzmir'e giderim, İzmir topraklarında Hasan Tahsin'in mertliğini görürüm. Ya da mavi gözlü adamın doğduğu eve giderim. İki çift göz yüzüme bakınca asaletin en koyu tonunu görürüm. Halide Edip'in yanına otururum. Açık meşe sandalyemden Türk kadınının sesini dinlerim. Belki Çanakkale'ye giderim, kurşunun öldürmeye yetmediği kahraman Türk askerinin yanına uzanır, gökyüzündeki yıldızları izlerim. Zaten nereye baksam onu görmeyecek miyim?

Zeynep Ecem BAĞGÜL 5-D

MİNİK KEDİ

Yine güzel bir gündü. Kuşlar, böcekler sanki bugün çok daha neşeliydi. Sabah erkenden uyandım, üstümü giydim, çantamı tekrar kontrol ettim ve montumu alıp çıktım. Servisim geldi. Nedense bugün servis çok kalabalıktı, nerdeyse ayakta kalacaktım. Birden bir kız arkadaşın yanına gidince onun yerine ben geçtim.

Okula varmıştık. Dersler çok çabuk geçti. O gün Hayvanları Koruma Günü'ymüş. Gün boyunca çeşitli etkinlikler yapıldı okulda. Herkes evcil hayvanını anlattı, tabii benim evcil hayvanım olmadığı için biraz üzüldüm. Sonuçta her çocuğun hayalidir bu. Neyse, akşam oldu, son zil çaldı, eve dönmek için servisiime bindim bu sefer şanslıydım, oturacak bir yerim vardı.

Camdan dışarıyı izliyordum ki o da ne! İki tane çocuk bir kedi yavrusunun arkasına teneke kutular bağlamış, gülüşüyordu. Şoför amcadan hemen servisi durdurmasını rica ettim. Servis durdu. Ben inip hemen kediye kucığıma alıp teneke kutuların bağlı olduğu ipi çıkardım. Benimle birlikte arkadaşlarım ve şoför amca da indi tabii. Hepimiz bu duruma çok üzüldük. Çocukları uyardık. Özür dileyip bir daha yapmayacaklarına söz verdiler. Servise bindiğimizde kedi sakinleşmişti ve yorgunluktan kucığımda uyuyakaldı. Eve ulaştığımda kediye babamla birlikte veterinerine götürdük. Veteriner kanayan yerleri temizleyip bakımını yaptı. Teşekkür ederek dışarı çıktık.

Birden aklıma bir soru takıldı. Kedi bu haliyle sokaklarda nasıl yaşayacaktı? Hemen annemi ikna etmeliydim. Anneme uzun yalvarışlarım sonunda kazanmıştım. Annem kediye kıyamamış ve onu sahiplenmeye ikna olmuştu. Nasıl mutlu oldum anlatamam. Artık o minik kedi emin ellerdeydi...

Beyzanur ENSAR 7-B

NE GÜZELDİR ELİNE KALEM ALMAK

Hayat dediğimiz şey bir yalandan ibaret. O hayatı güzelleştiren süsleyen bir şey var. Nedir biliyor musun? Duygudur işte o hayatın rengi. İçinde sakladığın ve gün yüzüne çıkmayı bekleyen merhamet, şefkat, vefa, sevgi, hoşgörü ve daha niceleri...

Duygu, seni sen yapandır; ruhunu yansıtır. Hele ki duygularını kağıda aktarırsan... Yazıya döktüğün düşüncelerin sadece şu ana değil, gelecek yıllara da hitap edecek diye düşünürsün. Düşün ve yaşa... Düşün ve yaz... Ki eline kalem almakla hayatın o güzel şırlıtısını duyar ve bir an önce yazmaya başlamanın tadına varırsın.

Ne güzeldir değil mi eline kalem almak? Özgüvenini ortaya koymak... Sevincini üzüntünü ve daha nice duygularını kalemin diliyle kağıda dökmek ve seni sadece

onun anlayabilmesi. Susarken bile anlarsın onun seni anladığını. Hele ki bir de ağacın gölgesinde, aklın ışığında yazmak. Kuşların cıvıltısı, suyun şırıltısını duymak ne kadar huzur verir insana. Birden ilhamlar uçuşuverir kafanda. Hemen yazmak istersin ve yazarsın. Yazdıkların ne unutulur ne de unutulmak istenir. O hep aklının bir köşesinde kaliverir. Yazdığını ve daha birçok kez yeniden olmamış değişlerini, her defasında yeniden bir umut eklenerek tekrar yazdığını bilmek gerçekten olağanüstüdür.

Eline kalem alınca insan gerçek hayatının tadına bakar ve lezzetini alır sonunda.

Haydi, sen de eline kalem al ki her şey güzel olsun. Hayat renkle dolsun.

Bilge SEYİTOĞLU 6-E

TEMMUZ'UN RÜZGÂR'I

Sıcak bir temmuz gecesi idi. Temmuz'un ailesi uyuyabilmek için evin farklı odalarını mesken tutmuştu. Camlar sonuna kadar açık olmasına rağmen hiç rüzgâr yoktu. O ise halinden memnundu. Büyük ahşap bir evin en geniş odasında, yer yatağında iki ablası ile birlikte şakalaşıyordu. Uykuya daldıklarında rüzgâr evin içinde dolaşmaya başlamıştı.

Sabah olmuştu, annesi seslendi: "Temmuz, uyan artık, geç oldu, çok işimiz var!" Temmuz'dan önce uyanan ablası koşarak içeri girdiler; "Temmuz hadi kalk, bugün senin doğum günün!" Temmuz çok mutlu oldu. O da biliyordu doğum günü olduğunu ama nedense tarihini aklında tutamamıştı. Zaten kendini bildi bileli bazı şeyleri

zor anlıyor, aklında tutamıyordu. Bu yüzden arkadaşları ile anlaşmakta zorlanıyordu. Bazen dalgın oluyor, istemeden arkadaşları tarafından yanlış anlaşılıyordu. Ama onu yakından tanıyan arkadaşları Temmuz'u anlıyordu. Temmuz içine kapanık biriydi. Duygularını açık açık söyleyemiyor, sıkıntılarını paylaşamıyordu. Rahatsızlığı nedeniyle bazı çocukların ona güldüğü bile oluyordu, onlara göre sanki Temmuz'un hiç duygusu yoktu.

Bir gün parka gittiğinde bir çocuk dikkatini çekti. çocuk bankta tek başına oturuyor etrafı seyrediyordu. Çocuğun annesi az ötede kardeşiyle ilgileniyordu. Temmuz, neden annesi ve kardeşinin yanına gitmiyor, diye düşündü, uzaktan onu izlemeye başladı. Annesinin çocuğa Rüzgar diye seslendiğini duydu. Temmuz, adı Rüzgâr olduğuna göre çok hızlı koşuyordur diye düşündü içinden. Bütün cesaretini toplayarak Rüzgâr'ın yanına oturdu. Rüzgar'ın yürüyemediğini öğrendi ve içi burkuldu. O gün aralarında güzel bir dostluk başladı. Temmuz kendisini olduğu gibi kabul eden ve olduğu gibi kabul ettiği gerçek bir dost bulmuştu. Tabii ki doğum gününe ilk önce onu davet etti. Akşamüstü Temmuz ve ablaları doğum günü için hazırldı, annesi kapıdan seslendi:

— Temmuz, Rüzgâr'ın geldi!

KIRMIZI KAR YAĞIYOR

Aralık ayının en soğuk, savaşın da en kızgın günleriydi. Mustafa Kemal ve komutanları düşmanın Çanakkale'ye ayak basmaması için planlar yapıyor, gece gündüz kafa yoruyorlardı. Herkes aç, susuz ve yorgundu. Ama içlerindeki vatan aşkı ağır bastığı için pes etmiyor, her şeye rağmen direniyorlardı. Allah vardı vatani için savaşanlara yardım eden. Onlar kararlıydı, düşmanı Çanakkale'den geçirmeyecek, yurtlarını düşmana teslim etmeyeceklerdi.

İngiliz ordusu denizden geçme girişiminde bulundu fakat 18 Mart günü başarılı olamayacaklarını anladılar. Sonra da karadan geçmeye karar verdiler. İngiliz donanmasına karşı konulması için 25 Mart 1915 tarihinde Gelibolu'da Beşinci Ordu kuruldu ve bu ordunun başına Alman askeri heyeti başkanı Liman von Sanders getirildi. Liman Paşa'nın düşmanın çıkarma yapacağı yeri yanlış tespit etmesinden dolayı vatan topraklarımızı kaybetme tehlikesi yaşıyorduk. Lakin Mustafa Kemal Paşa'nın öngörüsü sayesinde Seddülbahir, Karatepe, Arıburnu, Maydos bölgelerine pusu kurulmuş, buralarda düşman bozguna uğratılmıştı.

Savaşın tüm olumsuzluklarına rağmen sıldan gelen mektuplar askerlerin canına can katıyordu. Bugün gelen mektuplardan biri de Hüseyin'i heyecanlandırmıştı. Evde okuma yazma bilen Hüseyin'in kızı Zeynep'in kaleminden dökülenler şöyleydi:

“Yiğit babam, evvela dedemin, nenemin, halamın ve kardeşlerimin selamlarını iletir, ellerinden bin hasretle öperim. Bizler iyiyiz, sıhhatliyiz, bizi merak etmeyesin. Sana demem gereken mühim bir husus var. Anam ve emmin de cepheye erzak ve cephane götürmek için yola koyuldular. Anam yanına varınca sen de bize haber edersin. Gözümüzde tütüyorsun babam. Allah yardımcınız olsun, Rabbim size güç kuvvet versin, tez zamanda zafer nasip eylesin...”

Hüseyin, mektubun sonunu okuyamadan düşman bir anda saldırıya geçti. Yanına düşen bir bombayla göz yaşıyla ıslanmış mektubu elinde son nefesini verdi. O da birçok silah arkadaşı gibi şehitlik mertebesine ulaşmıştı.

Al kanlara bulanmış buz gibi yerde uzanmış yatan binlerce şehidin üstünü örtmek için ağır ağır kar yağıyordu. Hüseyin’in üzerine düşen karlar kızıla boyanıyordu. Ortalık kan ve kardı. Hüseyin gibi daha nice askerin acıklı kahramanlık hikâyelerinin üstünü beyaz karlar örtüyordu.

Tüm olumsuz şartlara rağmen Allah’ın inayetiyle zafer kazanan ordumuz, vatanını düşman eline bırakmadı. Vatan sevgisi, iman gücü, Türk olmanın verdiği gurur ve kutsal bildiğimiz değerlerimizle ilelebet bir ve bütün olarak var olacağız. Atalarımızın kanıyla sulanan bu toprakları korumak, boynumuzun borcudur.

İrem ALBAY 6-E

AYIN HİKÂYESİ

Ay güneşi çok sevdi, her şeyden önce ona minnettardı. Koyu mavi bulutların gölgesinde ay, onun sayesinde parlıyordu geceleri ama o, evrendeki sayısız yıldız arasında bir tek kendisi için parlamasını istiyordu. Onunla parlamak sonsuz bir ışık olmak gibiydi...

Güneşe bir türlü kavuşamıyordu ay. Evrende kıpırdamaya çalışsa bile kapana kısılmış gibiydi. Ama mesafeler aşka engel değildi. Böyle düşünüyordu ay. Güneş derin duygular yüklü bir şiir gibiydi. Ay onu sayfa sayfa yazmak istiyordu. Ayın çiçekleri solmuştu. Hiçbir zaman toprağına kök salamamıştı. Ay, yine de güneş için hayata sıkı sıkı tutunmuştu. Çünkü hayat onun için güneşin elleriydi. Hiçbir zaman ellerini tutamayacak olsa da sabretti. Rüzgârın bir yaprağı savurduğu gibi savruluyordu ay. Kendi iradesi dışında olup bitiyordu her şey. Yerinden ayrılamazdı, ayrılrsa da gidecek yeri yoktu, yorulmuştu. Sadece son şansını denedi. Belki çok geç kalmıştı, belki de çok erken... Ay güneşi çok sevmişti ama güneşin mutlu olabilmesi için ayın batması gerekiyordu.

Ayşenur KUNDUZ 7-G

İŞTE AZİM VE ÇALIŞMA

Başarının anahtarı azim ve çalışmadan geçer. Ama kapıyı azimle çalışan açabilir. Bunu etrafına ilgiyle bakan her gözlemci fark edebilir, örnek insanlar bile bunu tecrübeyle öğrenmiştir.

Başarı bazen geleceğini düşünen, rahat bir hayat sürmeyi isteyen; bazen de başarmanın zevkini tatmak, başarısı ile övünmek, insanlar tarafından alkışlanmak isteyen birinin arzusudur.

Bence başarı, "Ben ne istesem olmuyor." sözüne aykırı bir terimdir. Çünkü başarıya istediğin zaman, istediğin şekilde yön verirsin. Ancak önce azmedip isteyerek, bıkmadan çalışmak gerekir. Ne demiş Çehov: "Aşılmasına imkan olmayan hiçbir duvar yoktur."

Pes etmemek gerekir. Her zaman çok çalışan, azimli ve kararlı insanların kendi ayaklarının üstünde durmasına ne mani olabilir?

Kısacası azimli olan, parmakla gösterilip, parmakla gösterilecekleri yetiştirir.

Nida KAYA 8-D

GENÇLER NE İSTER?

Gençler ne ister? Herkesin aklına hemen bolca para, yeni kıyafet, daha pek çok maddi istekler gelir. Fakat hayır, biz gençler sanıldığı gibi sürekli maddi şeyler değil de daha manevi, daha duygusal şeyler isteriz. Örneğin doğum günümüzde koskoca partiler değil de, "İyi ki doğdun, seni çok seviyoruz!" demenin bile yeterli olduğunu ne yazık ki büyüklerimiz pek hissetmiyor veya biz onlara küçük şeylerden de mutlu olduğumuzu hissettiremiyoruz. Evet belki de bizim eksikliğimiz bu. Neden mi? Cevabı aslında bizde saklı. Belki bizi doyumsuz olarak görüyorlar, belki onların bizim için yaptığı abartılı etkinliklerden, o pahalı elbiselerden mutlu olduğumuzu düşünüyorlar.

Oysaki içten bir sarılma, güzel bir pazar kahvaltısı, sevgi dolu bir iyi geceler öpücüğü veya soyulmuş bir dilim elma uzatılması bizi daha çok mutlu ediyor. Halbuki bizi biraz anlamaya çalışsalar, bizim sadece maddi şeylerle mutlu olmadığımızı fark edecekler. Bunun için bizlere de bir görev düşüyor. Onları ne kadar çok sevdiğimizi göstermek, aslında mutlu olmak için küçücük şeylerin yeteceğini fark ettirmek.

Gençler ne mi ister? Sevgi ister, saygı ister, herkesle anlaşmak ister, konuşmak, tüm dertlerini rahatça anlatmak ister, anlatınca dinlenilmek, yargılanmamak ister. Aslında gençler çok fazla bir şey istemez. Toplumda olması gereken davranışlardır bunlar.

Nasihatler verirken bizleri küçümseyerek, bize çocuk gibi davranarak değil de olgunlaşmış, bazı şeylerin farkına varmış biri olarak görüp ona göre davranılmasını ister. Kendine değer verilmesini ister, bir iş yapılırken danişilmesini, bir birey olduğunun farkına varılmasını ister.

Gençler ne mi ister? Biz gençler hiç bir kadının, çocuğun, hayvanın şiddete maruz kalmamasını, herkesin mutlu olmasını isteriz. Savaşların olmadığı, şiddetin olmadığı bir dünya en büyük hayalimizdir.

Fark ettiniz mi, biz gençlerin istekleri aslında bir toplumda olması gereken özellikler, hem de büyüklerin çok önem verdiği, sürekli bizlere nasihat ettiği yazısız kurallar. Hepimiz aynı şeyin peşindeyiz demek ki. Mutlu, huzurlu, saygı ve sevgi dolu bir dünya.

ARKADAŞLIK BAĞI

İnsanların birbiriyle tanışıp bir şeyler paylaşması, sohbet etmesi ile arkadaşlık bağı oluşur.

Aklımıza yatan, gönlümüze giren herkesle arkadaş olabiliriz. Arkadaş olmak kolaydır. Asıl olan arkadaşlığı sürdürmektir. Arkadaşlığı sürdürebilmek için anlaşmak, vefalı olmak, fedakarlık yapmak, iyi niyetli davranmak gerekir. Anlaşmazlık çıktığında bunu bir an önce çözmek için çaba sarfetmek gerekir. Çünkü anlaşmazlık kırılganlığa sebep olabilir. Bu yüzden arkadaş olmaktan çok arkadaşlığı sürdürmek değerlidir ve zordur.

Her insanla anlaşmak kolay olmadığı gibi arkadaşlığımızı uzun yıllar sürdürmek de kolay değildir. Bazen “en iyi arkadaşım, can dostum” dediğimiz kişilerle arkadaşlığımız son bulabilir. Bazense önyargılı olduğumuz, sevmediğimiz kişiler en iyi arkadaşımız olabilir. Çünkü insanlar değişkendir, herkes dışardan gelecek etkilere açıktır, insanları tanımak uzun ve zahmetli bir süreçtir. Bu süreçte arkadaşlarımıza ya daha sıkı bağlanırsınız ya da onlardan büsbütün koparsınız.

Sıkı sıkıya bağlı arkadaşlıklar uzun yıllar sürer. Böylesine güçlü arkadaşlıkları kaybetmemek gerekir. Yanınız-

da olmadığında bile varlıklarını hissettirirler. Onlarla çok güzel anılar biriktirirsiniz, aranızda kimsenin anlamadığı bir tılsım oluşur, birbirinizin sadece gözlerine bakarak hislerini anlayabilirsiniz. Her zaman güzel anılarınız olmayabilir, tartıştığınız, küstüğünüz anlar da olacaktır. Bütün bunlar arkadaşlığı güçlendirir.

Bir insanın gerçek zenginliği arkadaşları ve dostlarıdır. Onların kıymetini bilin. Eğer bir gün yollarımız kesişirse ben arkadaşınız olmaya hazırım.

Ahmet Melih KOÇ 6-E

BALIKESİR

Yaz tatilinde ailecek Balıkesir'e gitmeyi planladık. İlk önce Balıkesir'in tarihi yapılarını sonra doğal güzelliklerini gezmeye karar verdik. Bunun için ben geziye gitmeden önce Balıkesir'in tarihini araştırdım. Balıkesir'in bilindik en eski tarihi Milat'tan önce 3000 yıllarına kadar dayanıyor-muş. Anadolu Selçuklu Devleti'nin yıkılmasından sonra bu topraklarda Karesi Beyliği kurulmuş. Ardından da bu bölge Osmanlı Devleti'nin eline geçmiş, en son olarak da Türkiye Cumhuriyeti'nin bir şehri olmuş.

İşte beklenen gün gelmişti. Sabahın erken saatlerinde yola çıktık. Yaklaşık dört saatlik bir yolculuğun ardın-

dan Balıkesir'e vardık. Babamın yer ayırttığı otele geldik, odamıza yerleştik. Ama ben sabırsızlanıyordum bir an önce geziye başlasak diye.

Balıkesir'i gezmeye Zağnos Paşa Camii ile başladık. Burası Balıkesir'in en büyük camisiymiş. Fatih Sultan Mehmet'in vezirlerinden Zağnos Mehmet Paşa tarafından yaptırılmış. Muhteşem bir camiydi, özellikle süslemelerine hayran kaldım. Sırada Kuva-yı Milliye Müzesiyle Karesi Beyliği'nin kurucusu Kara İsa Bey'in Türbesi vardı. Müzeleri oldum olası sevmişimdir; kültür, medeniyet ve tarihin başkentidir onlar. Müzeden sonra Kara İsa Bey'in Türbesinde dua ettik. Gezimizin bundan sonraki kısmında Ayazma Kilisesi'ni, Ayışığı Manastırı'nı ve Hacı Bayram Camii'ni gezdik.

Akşama doğru artık iyice yorulmuştuk. Otele dönerken bir dondurmacıda Balıkesir'in meşhur damla sakızlı dondurmasını tattık. Gece tüm günün yorgunluğundan olacak hemen uyudum. Ertesi sabah ilk olarak Kazdağlı'nda bir safari turuna katıldık, burası gerçekten çok rahat ve huzur vericiydi. Akciğerimize bol bol temiz hava çektik. Safari turundan sonra bu kez Kaz Dağı Milli Parkı'na gittik. Tek kelimeyle harikaydı, adeta büyülendim. Ardından Manyas Kuş Cenneti'ne geçtik. Burada kuşları izlemek için bir gözetleme kulesine çıktık. İlk kez bu kadar yüksek bir kuleye çıkmıştım ayrıca kuşları izlemek de harika bir şeydi. Ömrümde görmediğim, çok ilginç kuşlar vardı. Daha sonra Şeytan Sofrası'na gidip yemek yedik, güzel bir yemeğe muhteşem bir manzara da eklenince yemek daha bir güzel oldu.

Gezimizi adalara giderek bitirmek istedik. Sabah otelden çıktığımız gibi bir turla Cunda adasına gittik. Hava ılıktı, deniz mükemmel denecek kadar sakindi. Orada çok kalmadan bir sonraki durağımız olan Bozcaada'ya geçtik. Burada Bozcaada Kalesi'ni, Polo Polente Feneri'ni ve Meryemana Kilisesi'ni gezdik. Gezimizin son yeri Ege Denizi'ne kıyısı olan bir kumsal oldu, maalesef denize giremedik çünkü geç olmuştu. Annem bir daha gelirse denize girebileceğimize söz verdi. Yüzemedik ama olsun en azından burada güneşin batışını yakaladık. Güneş kıpkızıl olmuştu. Deniz yanıyor gibiydi. Bu harika manzarayı doya doya seyrettik

Yine akşam olmuştu, artık gitme zamanı gelmişti. Otele dönüp eşyalarımızı topladık. Zaman kaybetmeden çıkış yaptık ve Bursa'ya döndük. Balıkesir'in damla sakızlı dondurmasının tadı ağızımda kaldı, kim bilir belki bir dahaki gidişimizde de hoşmerim yeriz.

Nükhet KAPLAN 8-F

YALNIZLIK

Hayatımız bir duygular sarmalı. Sevinç, şaşkınlık,  z n-t , kızgınlık, en yıkıcısı da yalnızlık. Kimimiz yüksekte korkar, kimimiz karanlıktan... Bense yalnızlıktan korkarım. Aslında kimse yokken yalnızlık vardır yanımızda, tek başınızayken yalnızlık vardır.

Yalnızlık sadece tek başınıza olduğunuzda mı belirir yanınızda? Kalabalıklar içindeyken bile kendinizi yalnız hissetmediniz mi hiç? Bazen birçok kişiyle birlikte olsanız bile yalnızlık hala yanınızdadır ve siz bunu bilirsiniz, acı acı hissedersiniz içinizde bir yerlerde. Etrafınızda eşiniz dostunuz, arkadaşınız olsa bile aslında hep yalnızsınızdır. En yakınınız bile çok uzaktır bazen size. Arkadaşınız yalnızlıktır. Ne hep onunla olmak istersiniz ne de ondan kurtulmak... Zamanla seversiniz birbirinizi. En yakınınız olur yalnızlık. Kimseye anlatamadıklarınızı o biliyordur. En iyi sırdaşınız olur zamanla. Daha bir  zlersiniz olmadığında.

Yalnızlık, ne seninle ne sensiz sarmalıdır.  zdemir Asaf'ın da dediğı gibi; "Yalnızlık paylaşılmaz paylaşılsa yalnızlık olmaz."

HÂLÂ SICAKKEN TENİMİZ

Herkes bir şeyleri yapmak zorunda bırakılmıştı. Yok olmaya başlayan insanlıkta kalan tek şey, sahte gülümsemelerdi. İnsanlığa empoze edilmiş tek duygu ise "en iyi olma" çabasıydı. Niyeydi hepimiz bir gün toprak olacakken, kendimizi bulutların üstünde görme kibri?

Ne zaman bu kadar acımasız olmuştuk biz? Ne zaman birbirimizin hislerini bu kadar teğet geçmeye başlamıştık? Aitlik kavramı, anlamını yitirmişti adeta. Çünkü insanlar birbirine bağlı değil, yalanlarına dahil olmak istiyordu.

Bence sevgimiz güneş gibi olmalıydı. Neden mi güneşti? Çünkü güneş hayat denilen boşlukta beraber ısınacak kadar büyüktü. Ama insanlar neden beraber olmak, iyi şeyleri paylaşmak istemiyordu? Neden ufacık bir şey için başkalarını üzüyorlardı ki? Tenimiz hala sıcakken neden sarılmıyorduk?

Zamanı bir daha asla ama asla geri döndüremeyecektik. Her bir saniyenin ne kadar değerli olduğunu fark edebilsaydık yine de vaktimizi öldürür müydük yarın unutacağımız dertlerimizle meşgul olarak?

Derdim insanlar değildi; derdim, insanlar arasındaki sevgi eksikliği, anlayış kıtlığı, kardeşlik bağlarının zayıflığıydı. Keşke insanlar tırnağım koptu diye değil, başkasına zarar geldi diye üzülseydi. Yarın ne giyeceğim

kaygısıyla değil, yardıma muhtaç insanlara nasıl yardım edeceğim kaygısıyla uyusaydı gece yataklarında. Yemeğe nereye gideceğim derdi yerine komşum aç mı diye dertlenseydi.

İnsanlar, en iyi olmak için sürekli çabalıyordu. Ama işin kötüsü bu değildi, herkes birbirini geçmek, birinci olmak, diğerini ezmek için daha çok çabalıyordu. Çünkü herkes kendi hayatının prens ya da prensesiydi, onlara hep en iyiler layıktı.

Kendini o kadar çok beğeniyordu ki insanlar, yüzündeki boyalar bile dünyayı siyah-beyaz olmaktan kurtaramıyordu. Herkes daha güzel olmanın hayaliyle yanıp tutuşuyor, dışlarını güzelleştirmek için kalplerini karartmaktan çekinmiyordu. Dışı güzel olursa daha çok sevileceği düşüncesini aşılama koca bir yalandı. Asıl güzellik asla yüzümüzde, boyumuzda posumuzda değil, asıl güzellik kalbimizde olmalıydı. Ama insanlar bunu hiçbir zaman anlamadı. Anlamaya çalışmadı da zaten. Buna kafa yoracak ne zamanları vardı ne de istekleri.

Tenimiz hala sıcakken birbirimize sıkıca sarılmamız bırakmamacasına. Sevmeli, seilmeli; gülmeli, güldürmeliyiz. Hayat küsecek kadar uzun değil çünkü. Hayat hep en iyisi olacak kadar masalsı değil.

Sıcaklıktan, dostluktan, iyilikten mahrum kalan bedenlerimizi ancak gülümseyerek canlandırabiliriz. İyilik içimizde, iyimserlik içimizde. Şimdi zaman, bunu başarma zamanı. Çünkü insanlığı kurtaracak tek şey, yine insanlar olacak.

EN İYİ ARKADAŞLAR

Ölkelerin birinde içinde her türlü hayvanın olduğu bir orman varmış. Bu ormandaki hayvanların tümü dostluk içinde yaşar ve birbirlerini çok severlermiş ama aralarında en iyi anlaşılan Flamingo Dudu ile Leylek Maymay'mış. Onların bu dostluğunu bilmeyen yokmuş. Kartal Sira onların dostluğunu kıskanırmış çünkü yaptığı kötölüklerden dolayı onun pek seveni yokmuş. Kartal Sira'nın arkadaşı Leylek Maymay'mış. Bu yüzden de Kartal Sira; Flamingo Dudu ile Leylek Maymay'ın arasını bozmak istiyormuş.

Düşünmüş, düşünmüş biraz da kaşınmış ve aklına kendine göre dahiyane olan bir plan gelmiş. Flamingo Dudu'ya iftira atacakmış. Başlarda bunu yapmak istemese de kıskançlık duygusu daha ağır basmış. Ertesi gün hemen Leylek Maymay'ı bulmuş ve ona Flamingo Dudu ile Kaplan Kunkun'un onun dedikodusunu yaptığını söylemiş. Leylek Maymay da bu söze inanmış. Hemen Flamingo Dudu ile Kaplan Kunkun'u evine çağırılmış. Onlar da her şeyden habersiz evine gitmişler. Leylek Maymay sakinliğini koruyarak:

— Siz benim dedikodumu mu yaptınız, demiş.

Flamingo Dudu:

— Hayır, demiş.

Kaplan Kunkun bunu onaylayan bir tavırla:

— Bunu sana kim söyledi, demiş.

Leylek Maymay da onlara her şeyi anlatmış. Bu işte asıl kabahatlinin Kartal Sira olduğunu anlamışlar. Ardından onlar da Kartal Sira'ya bir oyun oynamak istemişler. Flamingo Dudu ile Kaplan Kunkun güzelce saklanmışlar. Sonra Leylek Maymay Kartal Sira'yı çağırmış ve ona üzgün bir şekilde demiş ki:

— Onları bana çağırdım fakat gelmediler. Çok işlerinin olduğunu söylediler.

Biraz durduktan sonra,

— Sen olayların böyle gelişmesini isterdin değil mi? Ama öyle olmadı, demiş.

Flamingo Dudu ile Kaplan Kunkun saklandıkları yerden çıkmışlar. Ardından Flamingo Dudu sitemli bir şekilde:

— Sen bizim güvenimizi kaybettin ve onu bir daha asla kazanamayacaksın, demiş.

İşte o an Kartal Sira çok üzülmüş ama ne söylese kalplerini kazanmayı başaramamış. Ardından üzgün bir şekilde evden çıkmış. Aradan bir gün geçmiş, iki gün geçmiş fakat Sira'nın pişmanlığı gün geçtikçe artmış. Aklına gelen ilk şeyi yapmış. Ormanlar kralı aslandan Dudu Maymay ve Kunkun'la konuşmasını rica etmiş. Aslan da onu kırmamış ve konuşmayı kabul etmiş. Aslanın kendileriyle konuşmak istediğini öğrenen Flamingo Dudu, Leylek Maymay ve Kaplan Kunkun önemli bir şey olduğunu düşünüp telaşlanmışlar.

Aslan onlara ciddi bir şekilde,

— Demin buraya biri geldi ve sizi ihbar etti, demiş.

Hepsi birden heyecanlanmış fakat aslan sözüne devam etmiş, daha da ciddileşerek,

— Bana dedi ki, bir hata yapmış ve çok üzölmüş. Siz bu dostluk ormanında Kartal Sira'yla kırınlık yaşamışsınız.

Ardından gülmeye başlamış.

— Bu kadar düşmanlık yeter, eminim Kartal Sira dersini almıştır artık barışın, demiş.

Bir köşede sessiz sessiz bekleyen Kartal Sira ortaya çıkmış, arkadaşlarına seslenmiş:

— ANLADIM Kİ BU HAYATTAKİ EN BÜYÜK KAYIPLARDAN BİRİ DE BİR DOSTUN GÜVENİNİ KAYBETMEKTİR. Lütfen beni affedin!

Gözleri dolan üç arkadaş onu affetmişler.

Bundan böyle en iyi dostlar olarak hep dördü gösterilir olmuş. Eğer bir ormana gider ve hayvanlardan birine bu ormanın en iyi arkadaşları kimlerdir, diye sorarsanız Flamingo Dudu, Kaplan Kunkun, Leylek Maymay ve Kartal Sira cevabını alırsınız.

BİZİ BİZ YAPAN

Bizi biz yapan şey nedir? Hatalarımız mı yoksa doğrularımız mı? Yaptığımız hatalar bizi kötü biri yapar mı? Ya da doğrusu çok olan kişi mükemmel midir?

Bir hata bizi kötü, bir doğru ise mükemmel yapmaz. Hiç kimse mükemmel değildir, olamaz; olay mükemmel olmak da değildir zaten. Hatalarımız ders aldıkça, doğrularımız ise çoğaldıkça güzeldir. Biz ise bütün bunlar birlikte olduğunda güzeliz. Herkes kendi hatası ile güzeldir, herkesin doğrusu kendine özeldir.

Karşımızdakini tüm hatalarına, yanlışlarına rağmen severiz. Tek hatasıyla hayatımızdan silmeyiz çünkü o kişinin özünü biliriz. Hatayı kimin yaptırdığıdır önemli olan. Her zaman hata yapan bir insan kolay kolay hoşgörülmez ama ara sıra ve istemeyerek hata yapan insana da sonuna kadar açıktır hoşgörü kapıları.

Herkes ikinci şanstı bahsediyor. Kime sorsak vermem ben o şans diyor. Peki kim farkında diğerlerinin size verdiği milyonlarca şansın? Kendimiz mükemlemişçesine karşımızdakinin küçük bir hatası ile yargılayıp dinlemeden anında aramıza mesafe koyuyoruz. Kendi kullandığımız şans başkalarından esirgiyoruz.

Şarkıda ne diyordu? “Hatasız kul olmaz, hatamla sev beni.”

Melisa ALPHAN 5-C

SERÇE ile KARGA

Neşeli Orman'da yine sakin bir günmüş. Hayvanlar birbiriyle oyun oynuyor ve sohbet ediyormuş. Hayvanların ormandaki civıltısı çok hoş duyuluyormuş. Kuşların ötmesi, kurtların uluması ve kedilerin miyavlaması...

Bir gün Neşeli Orman'ın en zeki, en güzel, en hoş sesli biraz da kibirli serçesi ormanın en yüksek tepesine bir duyuru yapmak için çıkmış. Herkesin gözü serçenin üzerindeymiş. Serçe, en yakın arkadaşının öldüğünü ve kendisine yeni bir arkadaş aradığını söylemiş. Bunu duyan bütün kuşlar serçenin önünde hiç durmadan ötmeye başlamışlar. Çünkü herkes serçenin en yakın arkadaşı olmak istiyormuş. Serçe, etrafına bakınırken ormanın en çirkin, en kötü sesli ve en pis kokan kargasını görünce şaşırmış. Karga bir taşla oturmuş serçenin güzel tüylerine bakıyormuş. Serçe hemen hayvanların ilgisini üzerine

daha çok çekmek için bir plan yapmış. Planı şöyleymiş; kargayı en iyi arkadaşı olarak seçecek, sanki karga en iyi dostuymuş gibi davranacak, karganın bir açığını bulup onu tüm kuşlara rezil edecekmiş ve sonra yine herkesin gözü serçenin üzerinde olacaktı. Serçe kararını verdiğini söylemiş. Herkes can kulağıyla onu dinliyormuş. Serçe, bundan böyle en iyi dostunun karga olduğunu söylemiş. Tüm kuşlar hayretle kargaya bakıyormuş. Serçe karganın yanına uçmuş ve beraber uzaklaşmışlar.

Serçe ile Karga birlikte karganın evine gitmişler. Karga ne olup bittiğinden habersiz halinden memnunmuş ve çok mutluymuş. Serçe, eve girer girmez karganın evindeki kötü kokudan çok rahatsız olmuş. Serçe kargaya artık en iyi dostu olduğunu ve hiç ayrılmayacaklarını söylemiş. Karga çok mutlu olmuş ve beraber içmek için mutfaktan çay almaya gitmiş. Serçe, hemen fırsattan istifade karganın evini aramaya başlamış ve bir fotoğraf bulmuş. Bu fotoğraf, karganın bebeklik fotoğrafıymış. Serçe karganın bebekken daha çirkin olduğunu görmüş ve fotoğrafı katlayıp gür tüylerinin arasına sıkıştırmış. Karga geldiğinde serçe hiçbir şey olmamış gibi davranmış. Karga ve serçe çaylarını içerken aralarında gerçekten de hoş bir sohbet olmuş. Karga, serçeyi ormanın en tepesine götürmüş ve orda çok güzel vakit geçirmişler. Aslında karga dost canlısı, komik ve çok iyi bir arkadaşmış. Serçe bir an canı planlarını unutupmuş. Akşam olduğunda serçe kendi evine dönmüş ve fotoğrafı gür tüylerinin arasından çıkarmış. Aslında kargaya bu kötülüğü yapıp yapmama konusunda kararsızmış artık ama

kuşların daha çok ilgisini çekmeyi o kadar istiyormuş ki bu fırsatı kaçırmak istememiş. Serçe bir süre düşündükten sonra fotoğrafı dolaba koymuş. Sabah olduğunda fotoğrafı alıp tüm kuşlara gösterecekmış.

Sabah olmuş. Serçe, fotoğrafı alıp tepeye çıkmış. Tüm kuşlar yine oraya toplanmış. Serçe fotoğrafı tüm kuşlara göstermiş. Tüm kuşlar gülmeye başlamış. Karga, serçenin ona ihanet ettiğini görünce çok üzölmüş. Karga utançından evini boşaltıp başka bir ormana gitmiş, mutsuzluktan hayattan ümidini kesmiş. Bu yeni ormanda karga bir yırtıcıya yem olmuş. Kötü haber Neşeli Orman'a yayılmış. Bunu duyan tüm kuşlar bu olaydan serçeyi sorumlu tutmuş. Serçe, herkesin güvenini kaybetmiş. Serçe, çok pişmanmış, karganın öldüğünü duyunca iki gözü iki çeşme günlerce ağlamış. Bir daha hiçbir arkadaşına böyle bir kötölük yapmamış ama kimse de onu eskisi gibi sevmemiş.

BU VATAN

Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır

Vatan şairlerimizden biri olan Mithat Cemal Kuntay, bayrak sevgisini bu iki mısra ile çok güzel özetliyor. Vatan ve bayrak bir milletin en önemli bağımsızlık göstergesi. Vatan; dil, din ve ölkü bağı ile birbirine bağlı olan halk topluluğunun yani bir milletin üzerinde yaşamış olduğu toprak parçasıdır. Bu toprak parçası birileri tarafından bir millete hediye edilmez. Halk o toprak parçasını alabilmek için bazen canlarını verir, kanlarını akıtır. Kurtuluş Savaşı bunun en güzel örneklerinden biridir. Bizleri bu topraklardan söküp atmaya çalışan düşman devletlere karşı Türk halkı büyük bir özveriyle ellerindeki imkanları sonuna kadar seferber ederek her türlü imkansızlara rağmen savaştı. Kendinden hem sayı hem silah ve mühimmat olarak katbekat daha güçlü olan devletlere karşı canları pahasına vermiş oldukları milli mücadele sonunda zafer kazandı.

Yine bugün ölkemizi bölmek için gerçekleştirilen bütün yıkıcı faaliyetler devletimizin ve halkımızın kararlı tavırlarıyla bertaraf edildi. Yüzlerce gencecik askerlerimiz ve polisimiz canlarını vatan ve bayrak uğruna kahramanca feda ettiler. Her Türk vatandaşı büyük küçük, genç yaşlı, kadın erkek demeden herkes bu bilinçle hareket ederse ölkemiz huzur içinde yaşayacak, vatanımız sonsuza kadar bizim olmaya devam edecektir.

Asmin AKALIN 8-D

ZAMANE BÜYÜKLERİ

Bazı büyüklerimizin yaşadığımız birtakım olaylardan zaman zaman yakındığını, hayatlarından pek memnun olmadığını görürsünüz. Pek haksız da sayılmazlar hani. Geçmişte insanların samimiyetini, masumiyetini ve dostluklarını gören insanların günümüz dünyasına ayak uyduramaması çok garip değil.

Geçmiş, geçmiştir; zaman farklı, şartlar farklı, her şeyiyle artık bambaşka bir dünyada yaşamaktayız. Günümüz şartlarında eski yaşam tarzının sürmesini istesek de bu pek mümkün değil. Her şey değişirken, gelişirken, de-

ğişmeyen tek şey değişimin kendisi iken bir şeylerin sabit kalmasını bekleyemezsiniz.

Eski güzellikleri yaşamak istemiyor değilim. Benim demek istediğim insan nasıl ve nerede büyüdüyse ona alışıyor ve onu seviyor. Gittiği her yer öyle olsun istiyor, o ortamı sahipleniyor bir nevi. Benim yanlış bulduğum durum, günümüz dünyasındaki olumsuzluklardan yeni neslin sorumlu tutulması. Bence bu konuda en masum grup biziz. Biz sadece yaşadığımız çağa ayak uydurmaya çalışan gençleriz. İnsan nasıl yaşarsa onu doğru biliyor, ona ayak uyduruyor.

Evet, yanlış şeyler oluyor etrafta ama bunun tek suçlusu biz olamayız. Siz babarınızın kurduğu dünyada yaşıyorsunuz tüm çocukluğunuzu ve gençliğinizi. Biz de sizin kurduğunuz dünyada yaşıyoruz her ne yaşıyorsak. Dünyayı bu hale getiren, bizi bu davranışlara alıştıran, kendi işimizi kendimizin yapmasına fırsat vermeyen, zorluklarla başa çıkmayı öğretmeyen, bizi hayatın merkezine oturup elimize de sonsuz istek hakkını veren büyüklerimiz, siz değil misiniz?

Önceki devirlerde yaşamış olsaydık biz de zamanın ruhuna uygun yaşardık. Ancak doğacağı zamanı seçmek insanın elinde değil ki. Biz bambaşka zamanın bambaşka çocuklarıyız. Doğrularımız, yanlışlarımız, içinde bulunduğumuz zamanın doğruları ve yanlışları. Dünyayı şu anki haline getiren yetişkinlerin bize hem böyle bir dünya sunup hem de bu durumdan şikayetçi olmaları bana garip geliyor.

Siz çocukluğunuzda hiç bu kadar zararlı bilgi bombardımanına uğradınız mı? Okuduğunuz her kitap, izlediğiniz her film, gezdiğiniz her site hatta başınızı çevirip baktığınız her tabela, eşya, hayat tarzı ya da bir fikir size bir şey satmaya çalıştı mı?

Aynı dönemin insanlarına baktığınızda belirli bir çizgi üzerine şekillenmiş bambaşka yollardan devam eden hayatlar görürsünüz. Bizimki de öyle, bu döneme göre şekilleniyor. Ama nedense hep bir önceki nesil yenisini yetersiz buluyor yani beğenmiyor.

Bir başka konu da büyüklerin nasihatleri... Genellikle “benim gençliğimde...” diye başlayan hikâyeler, eğer yaptığınız ya da yapmadığınız bir davranıştan ötürü bir azarlama, bir sitemse çekilmez oluyor. Bana çok inandırıcı da gelmiyor açıkçası. Aslında ben severim eski yaşantılardan hikâyeleri dinlemeyi çünkü beni şaşırtır, mutlu eder, güldürür. Genel olarak komik hikâyeler oluyor zaten. Yani demem o ki azar değilse hoşuma gidiyor dinlemek. Ama azar olunca buna pek anlam veremiyorum. Çünkü o zamanlarda anormal olan bir davranışı günümüz şartları ile karşılaştırmak ve bizi suçlamak çok mantıklı değil.

Ne olursa olsun bir şeyler değişmiyor. Hep bir önceki nesil bir sonrakinden iyi olduğunu iddia ediyor. Bırakın geçmiş, geçmişte kalsın. Şu anı yaşayın, şu anın tadını çıkarın.

Zeynep Samina KUZU 6-E

KIZLAR AYA GİDERSE

Çok merak ediyordum. Aslında çok uzun zamandır da sabırsızlıkla bekliyordum. Neyi mi, tabii ki uzaya gitmeyi. Birkaç gün, birkaç saat hatta birkaç dakika dahi olsun uzayda vakit geçirmek nasıl olurdu acaba? Uzaya bir yolculuk, uzayın derinliklerine doğru giderken yıldızları izlemek belki aya ayak basmak ve bunun gibi daha birçok şey gerçekçeleşse ne kadar güzel ve muhteşem olurdu değil mi? Bu benim küçüklükten beri hayalim olmuştur ve bugün hayalim gerçek olacak. Zaten neden olmasın ki, tüm başarılar bir hayalle başlamıyor mu?

Ben, Türkiye Uzay Ajansında çalışıyorum. Bugün Türkiye'den uzaya gidecek ilk altı astronottan biriyim. Şu an acayip mutluyum sonunda en büyük hayalim gerçek oluyor, hala çok şaşkınım.

— Zeynep Hanım, hadi kalkış başlayacak.

— Hemen geliyorum.

Bana sesleniyorlar, diğerleri roketle binmiş bile, bak yine en sona ben kaldım. Hadi ben de bineyim de kalkış başlasın. Yoksa mekiği kaçıracağım.

Geri sayım başladı: 5- 4- 3- 2- 1 hooop, kalkıyoruz! Bu makine de çok hızlıymış, kız Şeyma biraz yavaş sürsene!

Roket harekete geçtiği gibi kızların hepsi aynı anda klasik kız tepkisi olarak çığlık atmaya başladılar. Bu kızlar kimler mi? Hemen tanıştırayım sizlerle. Dila, aramızdaki hayvansever. Ceyda ve Elanur, en büyük Harry Potter hayranları. Safiye küçüklükten beri en yakın arkadaşım. Şeyma aramızdaki en iyi şarkı söyleyen kişi. Son olarak ben. Ben de aramızdaki okuma ve yazmayı en çok seven kız. Daha bir sürü arkadaşımız var ama aralarından sadece biz seçildik. Şu an atmosferden neredeyse çıktık. İnanılmaz, muhteşem bir yer dememle birlikte Dila,

— Sizce sokak hayvanlarına yeterince mama bıraktık mı, acaba biraz daha mı bıraksaydık?

— Dila sen gerçekten ciddi misin? Biz uzaya gelmişiz kız bize hala acaba biraz daha mı mama bıraksaydık di-

yor, sen biraz da uzay köpeklerini düşün. Allah'ım bana sabır ver.

Ceyda ve Elanur:

— Semoşum uzayda sıkılırsak okuruz diye pembe bavula koyduğumuz Harry Potter kitaplarımız yerinde mi?

— Allah'ım ben kimlerle uzaya düşmüşüm böyle? Şunlara bak hala bilmem ne kitabı derdinde. Uzaya gelmişiz uzaya... Ay! tadını çıkarın, etrafı inceleyin.

Hemen ardından da Safiye sahneye çıktı. O eksik kalır mı hiç diğerlerinden, tabii ki kalmaz.

— Kız Zeynep, benim not defterim nerede?

— Bilmiyorum, sanki ben sizin eşyalarınızın bekçisiyim. Acaba ben uzaya gitmek için yanlış arkadaş grubu mu seçtim? Tamam onları çok seviyorum ama arkadaş, uzaya gelmişiz, uzaya! İnsan bir şu düzene hayret eder, şaşırır.

Aaa, Şeyma bir şey demedi ya da saçma bir şey demedi dediğim anda da Şeyma:

— Hadi gel Semoşum, seninle selfie çekinelim.

— Saçım dağınık şimdi olmaz.

— Bu gerçekten en saçması oldu Şeyma. Kafanıza güneş mi çarptı yoksa ay mı? Ay siz kafayı mı yediniz! Şu an hayatınızda belki bir defa yaşayabileceğiniz bir an yaşıyorsunuz, tadını çıkarsanıza.

Biz bu anlamsız konuşmaları yaparken roket çoktan ayın yüzeyine gelmişti bile. Astronot kıyafetlerimizi giyip ayın yüzeyine ayak bastık. Aman Allah'ım o ne müthiş duyguydu! Sanki tüy kadar hafiftik. Tüm ağırlıklarımızdan kurtulmuştuk. Tabii ki yanımızda getirdiğimiz Türk bayrağını ve Atatürk resmini her Türk gibi bulduğumuz en yüksek tepeye astık. Sonra ayın üzerinde inanılmaz eğlendik, koştuk daha doğrusu koşmaya çalıştık. Saklambaç oynayacaktık ama saklanacak pek bir yer yoktu.

Dünyaya geri döndüğümüzde kendimizle gurur duyuyorduk. Merak edenler olduysa Safiye not defterini bulup not aldı. Ceyda ve Ela, uzayda Harry Potter okuyan ilk insan oldu. Dila, ayda uzay hayvanı aradı ama bulamadı, haliyle canı çok sıkıldı. Hiç olmazsa sizi besleyeyim diyerek hepimize sandviç yaptı. şeyma ile ben de bir sürü selfie ekindik.

Arkadaşım sana son bir diyeceğim var. Hep hayal kur ve hayallerinin peşinden git. Benim bile uzaya gitme hayalim gerçek olduysa seninkiler niye olmasın?

Emirhan ÖZ 5-D

BÜYÜK MACERA 1

İlkbaharın harika günlerinden biriydi. Sınıfça bir piknik eğlencesi yapacaktık. Annem bana pikniğe götürmem için koca bir sepet yiyecek hazırlamıştı. Babam; "Piknikte sakın arkadaşlarından ve öğretmenlerinden ayrılma, kaybolursun maazallah." dedi ve ben okulun yolunu tuttum.

Hepimiz çok heyecanlıydık. Ancak Ata (aramızdaki en hareketli olanımız) bugün çok sakindi. Hemen en sevdiğim üç arkadaşım ile birlikte Ata'nın yanına gittik. Kemal Emre, Ata'ya sordu:

— Bugün neyin var Ata?

— Neyim varsa var, hem bundan size ne?

Hepimiz şoke olmuştuk. Hızlı adımlarla hemen oradan uzaklaşmamız gerektiğini düşündük. Daha sonra tekrar konuşuruz diye kararlaştırdık. Servise binip piknik yapacağımız yere gittik. Öğretmenimiz yemeğini getirmeyi unu-

tanları belirliyordu. Ata yemeğini unutan tek talihliydi. Suratsızlığının sebebi belli olmuştu.

Öğretmenimiz;

— Yemeğe misafir kabul eden var mı?’’ diye sordu.

— Bir misafirimizin olmasını çok isteriz.

ATA' yla göz göze geldik. Yemeğimizi onunla paylaşmak için çok istekliydik. Yemeklerimizi hep birlikte yemiş ve tam kırlarda koşmaya başlamıştık ki Hasan Emre 'nin yüzü şişmeye başladı. Meğer çileğe alerjisi varmış. Benim bin bir yalvarmayla anneme yaptırdığım pasta ise çilekliydi.

Olay hastanede bitmişti. Oysaki biz pastanede bitmesini tercih ederdik. Ben çok üzölmüştüüm. Ama Hasan Emre hemen iyileşmişti. Ancak bu sefer de Ekin'e bir şeyler oldu. Ekin hastanenin dışında koştururken çamura düşmüş, her yeri çamura bulanmış ve ıslanmıştı. Hadii, ne yapacağız şimdi?

BÜYÜK MACERA 2

Ekin çamura düştü düşmesine ama o hala gülüyor, kahkahalar atıyordu. Tabii arkadaşlar da onunla dalga geçmeyi ihmal etmedi. “Bataklık canavarı Ekin, seni çamaşır makinesine götürelim...”

Ekin'i servise almak gibi bir hata etmedik. Anne babasını aradık. Onlar da maalesef çok uzaktalarmış. En son çareyi Ekin'e ameliyat kıyafetleri giydirerek servise

bindirmekte bulduk. Bu sefer ne mi olmuş? Ekin'i sünnet olacağı için kaçan çocuk zannetmişler. Ekin önde, doktorlar arkada... Ekin bağıra bağıra dışarı çıktı. Neyse ki öğretmenimiz doktorlara olayı izah etti de sonunda eve varabildik.

BÜYÜK MACERA 3

Eve vardıktan sonra ise annem ve babam piknik nasıl geçti diye sordular. Ben de başımıza gelen olayları tek tek anlattım. Tüm aile gülmekten yerlere yatıyorduk.

Ertesi gün okula vardım. Ben gelmeden önce de biraz enteresanlıklar olmuş. Herkes ayrı bir âlemde. Beren ile Pelin kavga ediyor, Ebrar ile Ecem sukuşi oynuyor, Kemal Emre ders çalışıyor. Kerem ile Yağız kahkahalar atıyor. Peki Ekin nerede? Sınıfta ben bu soruyu sorarken bayağı bağırmışım. Herkes Ekin'in nerede olduğunu merak etti. Herkes ayrı ayrı yerlerde Ekin'i aradı. Ben de bahçede aramaya başladım. Mehmet Emin'den haber geldi. Hemen tuvalete gittik. Bir de baktık ki Ekin Beren'den aşırıldığı tebeşirlerle yüzünü boyuyor. Palyaçoya benze-miş Ekin. Arkasından bir haber daha. Bahçede Alperen Ekini çitlerin arkasında sanmış ve üzerinden atlıyorum sanarak kendini yerde bulmuş. Dizi kanamış. Hemen öğretmenimiz geldi. Zülafet Hoca'yı görenler boy sırasına girdi. Öyle böyle derken herkes iyi oldu. İçeri bir girdik ki Sevde ve İclal, Ekin' in helvasını karıyorlar. Ne oluyor diye sormadan Ekin içeri girdi. Baktık ki kızlar içlerinden Fatiha okuyorlar.

BURSA - NİLÜFER
İSMAİL - KADRIYE SOLAKOĞULLARI
ORTAOKULU

